

Час Вялікага посту для кожнага хрысціянiна з'яўляецца асаблiвым i выключным. Па-першае, ён павiнен дапамагчы нам падрыхтаваць свае сэрцы i душы да перажывання адной з найважнейшых праўд веры аб Уваскрасеннi нашага Збаўцы Езуса Хрыста. Па-другое, гэта час, калi трэба яшчэ больш скiраваць увагу на свае адносіны з Богам i з блiжнiм. Адно з галоўных пасланнiяў Вялікага посту – напамiн аб тым, што гэта выключны час для практыкавання малiтвы, посту i мiласцiны. Падчас гэтага разважання хацелася б большую ўвагу скiраваць на мiласцiну i разгледзець яе ў кантэксце канкрэтных учынкаў мiласэрнасцi ў адносінах да нашага блiжняга.

Аб мiласцiне на карысць патрабуючых вельмi многа сказана на старонках Святога Пiсання. † У Старым Запавецце Бог заклікае да асаблiвага клопату аб убогiх, патрабуючых, абяздоленых, аб сiротах i ўдовах, аб тых, хто нiчога не мае. Важным момантам з'яўляецца таксама жаданне дапамагчы i быць адкрытым на патрэбы iншага, каб такiм чынам адчуць сапраўдную радасць (параўн. Дрг 15, 10). У Кнiзе Тобiя можам прачытаць прызыў даваць мiласцiну ўсiм, хто паступае справядлiва, i не адварочваць свой твар ад беднага, каб так жа i Бог не адвярнуў свой твар ад нас (параўн. Тоб 4,7). Гэтыя словы вельмi добра дапамагаюць зразумець сэнс i значэнне мiласцiны i ўвогуле мiласэрнасцi адносна блiжняга.

У Новым Запавецце Езус Хрыстус таксама заахвочвае нас не забываць пра тых, хто знаходзiцца ў патрэбе. Аднак прыпамiнае, што не павiнны гэтага рабiць для сваёй славы ci напаказ: “Калi даеш мiласцiну, не трубi перад сабою, як робяць крывадушнiкi ў сiнагогах i на вулiцах, каб людзi хвалiлi iх. Сапраўды кажу вам: яны атрымлiваюць сваю ўзнагароду. Калi даеш мiласцiну, няхай не ведае твая левая рука, што робiць правiца твая, каб мiласцiна твая была патаемнай. А твой Айцец, якi бачыць патаемнае, аддасць табе” (Мц 6, 2–4). Такiм чынам, кожны, хто дае мiласцiну, адкрывае перад патрабуючым не толькi свае запасы i зберажэннi, але i сваё сэрца, якое напайняецца радасцю ад таго, што можаш дапамагчы iншаму i атрымаць узнагароду Нябеснага Айца.

Час Вялікага посту – гэта добрая нагода, каб практыкаваць дабрачынныя дзеяннi.

Міласціна і адкрытасць на бліжняга, які знаходзіцца ў патрэбе, заўсёды будуць актуальныя, таму што сярод нас пастаянна ёсць тыя, каму неабходна дапамога. Аднак міласціна як аказанне міласэрнасці іншай асобе праяўляецца не толькі ў фінансавай дапамозе, але і ў канкрэтных учынках. Тут варта ўзгадаць пералічаныя ў Катэхізісе Каталіцкага Касцёла ўчынкі міласэрнасці для душы і цела, аб якіх таксама нельга забываць (параўн. ККК 2447).

Бясспрэчна, матэрыяльная падтрымка вельмі важная, таму што навокал мноства людзей, што маюць праблемы з тым, каб забяспечыць сябе нават у мінімальным штодзённым патрэбах. На гэта могуць уплываць розныя фактары, пэўныя жыццёвыя абставіны, і часам здараецца, што яны не залежаць ад самога чалавека. У такой сітуацыі паўстае пытанне: як сябе паводзіць у адносінах да бліжняга, які знаходзіцца ў патрэбе? Можна сказаць, што гэта не мая справа і я не павінен дапамагаць патрабуючым, бо не я з'яўляюся прычынай іх праблем і цяжкасцей, у якіх апынуліся. Аднак ці такой павінна быць пазіцыя хрысціяніна адносна свайго бліжняга?

Адным з самых галоўных матываў, які нас заклікае да таго, каб быць адкрытым на патрэбы людзей, з'яўляецца заповедзь любові, а менавіта яе другая частка, якая наказвае “любіць бліжняга свайго, як самога сябе” (параўн. Лк 10, 27). Мне вельмі падабаюцца словы св. Яна ад Крыжа аб тым, што “напрыканцы жыцця судзіць нас будуць з любові”. Нашы канкрэтныя ўчынкі і справы будуць у гэты момант мець самую вялікую каштоўнасць і важнасць. Таму заўсёды пытаю самога сябе: “што я зрабіў для іншых?”, “ці заўсёды адкрыты на рэальныя патрэбы свайго бліжняга?”, “ці гатовы нешта адарваць ад сябе, калі бачу свайго брата ў патрэбе?”. Для хрысціяніна гэта вельмі важныя пытанні, на якія нельга проста не звяртаць увагі.

З упэўненасцю можна сцвердзіць, што міласэрнасць, якая праяўляецца ў канкрэтных сітуацыях і справах, з'яўляецца сэрцам хрысціянскага жыцця, яна прызвае ўважліва азірацца навокал, таму што побач знаходзіцца наш бліжні. Мы не можам быць чужымі адзін аднаму і абыхаваць да лёсу іншых. Часта апраўдваем сябе крытычнай фразай, што “гэта іх жыццё”, што гэта прыватная сфера кожнага чалавека, і яе трэба паважаць. Так мы хочам апраўдаць сябе і сваю эгаістычную незацікаўленасць іншым чалавекам і яго патрэбамі. Аднак заповедзь любові да бліжняга патрабуе ўсведамлення таго, што мы нясём адказнасць за тых, хто знаходзіцца побач.

Адказнасць за бліжняга з'яўляецца праяўленнем жадання службы яму добром і любоўю. Цікавіцца іншым чалавекам, яго жыццём – значыць адкрыць вочы на яго патрэбы: не толькі матэрыяльныя, але і духоўныя. Любоў да бліжняга – гэта таксама клопат пра яго духоўнае дабро, а перш за ўсё, пра вечнае збаўленне. І ў такіх пытаннях мы як хрысціяне не маем права быць абыхаваць.

Сёння існуе вельмі шмат магчымасцей, каб практыкаваць міласціну і міласэрнасць у адносінах да свайго бліжняга. Гэта і ініцыятывы дабрачынных арганізацый, і шматлікія акцыі, якія адбываюцца ў парафіяльных супольнасцях, і зборы неабходных рэчаў для дзіцячых дамоў і хоспісаў у гандлёвых цэнтрах, і сталоўка для бедных, і розныя фонды дапамогі патрабуючым, і многія іншыя ініцыятывы.

Аднак у чарговы раз трэба прыгадаць, што нельга абмяжоўваць час міласэрнасці і аказання міласціны толькі перыядам Вялікага посту. Заповедзь любові да бліжняга павінна мабілізаваць нас кожны дзень, незалежна ад перыяду і сітуацыі, таму што, як сказаў ужо вышэй цытаваны св. Ян ад Крыжа, “напрыканцы жыцця судзіць нас будуць з любові”. З любові, якая праяўляецца ў канкрэтных учынках і справах. Таму няхай гэты

Наблізіцца да Бога праз любоў да бліжняга

Аўтар: кс. Ян Раманоўскі

21.03.2021 00:00

час будзе для кожнага з нас чарговай нагодай, каб зрабіць рахунак сумлення з рэалізацыі заповедзі любові ў нашым хрысціянскім жыцці, таму што менавіта праз любоў да бліжняга мы набліжаемся да Бога.